

С. Джей-Джоунс

Песен за Сянката

S. Jae-Jones

SHADOWSONG

Copyright © 2018 by S. Jae-Jones

С. Джей-Джоунс

ПЕСЕН ЗА СЯНКАТА

Превод от английски: *Емилия Ничева-Карастойчева*

Дизайн на корицата: *Златина Зарева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

С. ДЖЕЙ-ДЖОУНС

Месец за Сянката

Превела от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

ИК „ЕМАС“
София

На всички с чудовищни сърца
и на онези, които ни обичат

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Първите книги са сбъднат красив сън, вторите – кошмар. Ако прелистите благодарностите на почти всеки автор, възнаграден (или наказан) с възможността да напише втора книга, вероятно ще видите множество варианти на една и съща тема: МНОГО Е ТРУДНО ДА ПИШЕШ.

Дебютните романи невинаги са първите написани; *Зимна песен* не беше моят първи роман. Според мен обаче *Песен за Сянката* е първият ми истински роман – написан със сключен договор, в определен срок и със съзнанието, че ще бъде публикуван и четен не само от мен. *Зимна песен* ме представи пред по-широка аудитория, а с *Песен за Сянката* станах истинска писателка.

Няма книга, написана във вакуум, и не бих допуснала нехайството да не благодаря на хората, с чиято помощ преминах през странния и удивителен процес, предшестващ издаването на всяка книга. На първо място благодаря на издателката ми Айлин Ротшилд – с теб се чувствам като у дома. Опозна ме като приятелка, съмишленичка и колежка, преди да ме опознаеш като писател, и съм ти признателна за напътствията при оформянето на този ръкопис. Дано да има още!

Както винаги благодаря на Кетлин Детвайлер, агентка

и неповторима писателка, и на всички от Литературната агенция „Джил Гринбърг“, помогнали *Зимна песен* и *Песен за Сянката* да видят бял свят: Черил Пиентка, Денис Сен Пиер и Джил Гринбърг. Благодаря и на Тифани Шелтън, Британи Хилс, Карън Масника, Дигжей Смайтър и на всички от *St. Martin's Press* и *Wednesday Books*, работили върху книгата ми.

Изкуството и търговията са особени сподвижници; сърдечна благодарност на всички от писателската общност, помогнали ми да не изгубя посоката през границите. Дълга благодарност и кафе с уиски на Рошани Чокши, Сара Никол Лемън и Рене Ахдие за професионалните съвети и съчувствието, но най-вече, че ме приземяваха и ми бяха маяци в бурите. Презръдки и почерпка гължа и на Мари Лу, Вуки Лейм, Кел Ван Сант, Лей Бардуго, Саба Тахир, Кери Райън, Бет Ревис, на всички от клуб „Пребори ме“ и от тайфата за даване на писателски мъки в чаша – за смеха, рамото за утешителен плач и крайно необходимите гози вразумяване.

На читателите ми – искрена благодарност за всичко. Прекрасно е да знам, че не съм сама в обичта към Дейвид Бауи и всичко готическо.

И накрая, но определено не на последно място – благодаря на обичното ми семейство. На баба, чичо Стив, леля Робин и Скот – благодаря, че ме подкрепяте и се гордеете с работата ми. На мама, татко, малкото ми братче и Халмеони – вие сте моята крепост и котва. Благодаря, че сте ме гарили с живот.

И на Бетър. Благодаря, че ми показва как чудовищните сърца заслужават любов. Обичана съм. Обичам те.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Всички книги са огледало на автора по един или друг начин. Пътуването на Лизл до Подземния свят и обратно навярно разкрива повече за мен, отколкото съм съзнавала. *Зимна песен* е светлото ми огледало, отразяващо сбъднатата ми мечта гласът ми да бъде чул и оценен, а *Песен за Сянката* е тъмното ми огледало, показващо ми как всичко чудовищно в Подземния свят е късче от мен.

Бих искала да изясня нещо за съдържанието: в *Песен за Сянката* има герои, борещи се с желанието да се самонараняват, с безразсъдното си поведение, със самоубийствени представи. Бъдете предпазливи, ако тези теми предизвикват душевен смут или безпокойство. Ако страгате от самоубийствени мисли, знайте, че има към кого да се обърнете за помощ. Намерете телефонна линия за психологическа подкрепа. Обагете се на близък. Сигурна съм, че не сте сами.

В много отношения *Песен за Сянката* е по-съкровена творба от предишната. Открито и искрено придагох на Лизл черти на човек с биполярно разстройство – каквато е създателката ѝ – но в *Зимна песен* заобикалях диагнозата. Донякъде защото Лизл живее във време, когато заболяването не е било изучено, и донякъде защото не исках да

застана лице в лице с нейната – а следователно моята – лудост.

Лудост е особена гума. Обхваща всякакво поведение и мислене, отклоняващо се от нормата. Подобно на Лиза, и аз съм част от обществото, ала психичното разстройство ни подлудява; ставаме арогантни, мрачни, егоистични и безразсъдни. Държим се разрушително – и към себе си, и към близките си. Не е лесно да ни обичат – и мен, и Лиза. Не исках да приема тази грозна истина.

А истината е грозна. Лиза и Йозеф отразяват и маниакалната, и меланхоличната ми природа – тъмна, гротескна, объркана и болезнена. Има книги, представящи по-благовидна картина, прозорци към здрав, непокътнат свят. *Песен за Сяната* не е сред тях. В първата ми книга чудовището остава на разстояние. Във втората откровено си го присвоявам.

Повтарям, не е нужно да страдате сами. Виждам чудовището у мен и у вас. Не се страхувам. Погледях в очите своите демони, ала не бях сама. Получих помощ.

*Спомняй си за мен, когато си отида,
далеч, далеч в безмълвната земя;
когато за ръка не ще ме хващаш
и няма аз да се извъръщам неохотно,
да тръгна уж, ала готова да остана.
Спомняй си за мен, когато вече ден след ден
не ще ми обрисуваш как ще живеем двама.
Достатъчно е да си спомняш,
късно ще е, знаеш, за думи и молитва.
Ала случи ли се да забравиш
и после да си спомниш пак, недей тъгува.
Защото ако мрак заплашва да жигоса
мислите, що някога съм аз таила,
по-добре усмихнат да забравиш,
отколкото с печал да помниш.*

КРИСТИНА РОЗЕТИ

„Запомни ме“

Полухател: Маестро Антониус,

Париж

До: Франц Йозеф Йоханес Тотлиб Роелер

Мой скъпи Веперл,

Казват, че Моцарт умрял в държдовен ден.

Бог изглежда често омалква покойните музиканти, защото изливаше ведра върху главите ни, когато полагахме татко в църковното гробище. Свещеникът произнесе молитвите надвене-натри, явно за да се отърве по-бързо от пороя и калищача. Освен семейството ни единствените други опечалени бяха татковите другари от кръглата. Разотидоха се още щом разбраха, че няма да има погребка за полен.

Къде беше ти, братко мой? Къде си сега?

Татко ни остави немалко наследство, Веп – музика, да, но най-вече дългове. Аз и татко дълго пресмятахме как да изплатим дължението с това, което имахме. Водил битка да не се удавим, да останем над водата, но странноприемницата лека-полека ни тегли към дъното. Едва свързваме краищата, а краят не се вижда.

Успяхме все пак да погребем татко в църковното

гробнице. Костите му поне ще погиват до предците му, а не в бедняшкото гробнице извън града. Поне, поне, поне.

Иска ми се да си туж, Вен. Трябваше да бъдеш туж.

Защо мълчиш?

От шест месеца няма ни дума от теб. Навярно писмата ми не успяват да те догонят – закъсняват с една спирка, с един град. Затова ли не пишеш? Защото вече си поел нанякъде за следващ концерт? Знаеш ли, че татко е мъртъв? Разбра ли как Кете разтрогна годезка с Ханс? А Констанце от ден на ден става все по-гудата. Мама – нашата издръжлива и разумна майка – плаче, когато си мисли, че не я виждаме. Или те наказваш за моят мълчание, докато бях в Подземния свят?

Толкова съжалявах, скъпи братко. Ако можех да напиша хиляди песни и хиляди думи, всяка щеше да ти казва колко се разкайвах, защото не изпълних обещанието си пред теб. Дадохме си дума разстоянието да не ни разделя. Дадохме дума да си пишеш и да споделяме музиката си, претворена върху лист с мастило или с кръв. Наруших обещанието. Остава ми единствено надеждата да ми простиш. Толкова много имам да ти разказвам, Вен, и искам да чуеш всичко.

Моля те, пиши скоро. Мална тъгува за теб.
Кете и Констанце тъгуват за теб, ала аз тъгувам
най-много.

Твоя винаги любяща сестра,
композитор на Торския цар

Полухател: Маестро Антониус,
Париж

Да се предаде на: Франц Йозеф Йоханес
Готлиб Роглер

Мой скъпи братко,

Тяк смърт, пак погребение, пак полен. Миналата седмица напериха мъртва в леглото фрау Берхтолд. Устните ѝ били покрити със скреже, сребрист белег опасвал гърлото ѝ. Пълниш ли фрау Берхтолд, Зеп? Хокаше ни, задето пълниш главите на добрите селски деца, възпитани в страх от Бога, с ужасяващи истории за Подземния свят.

Сега я няма.

За един месец тя е третата, отишла си така. Всички се боият от гупата, но Господ явно ни е изпратил негуван мор. Без обрив, без посинели подутини, без видими признаци на болест. Мъртвите наглед са невредими и недокоснати с изключение на сребърните целувки по устните и шията. Нищо не обяснява как са се сполинали; и на млади и стари, мъже и жени, с крепко и разклатено здраве, с трезв и попълтен разсъдък.

Затова ли не пишеш? Здрав ли си, невредим и непо-
кътнат? Жив ли си изобщо? Или следващото писмо с
твоего илне върху плика ще донесе само покруса и ново
погребение?

Селските старци мърморят като зли пророци.
„Клеймото на гоблините – казват. – Дяволско дело.
Попнете ни гулата, чакат ни беци.“

Клеймото на гоблините. Сребро по шията. Скреще
по устните. Не знаел какво означае това. Някога вър-
вах, те любовта илне достатъчно сила да върти колелото
на света. Достатъчно сила, за да надскоки старите за-
кони. Но в затътеното ни, скужно село вече съм възр-
дала как редът и разумът бавно рухват, как забравени
обичаи потупават палъка на здравописието. Сол илне
пред всяка врата, по всеки праг. Дори старият пастор
посипа стъпалата на църквата, за да я предпази от
злото – бели линии, запълняващи границата между свя-
тото и суеверието.

Констанце не помага. Напоследък не е никак раз-
говорлива. Вярно, баба ни никога не е била бърлива, но се
тревожи за нея. Рядко излиза от стаята си, а излезе
ли, не знаел кое от лицата си ще ни покаже. Понякога е

с бистър ум, остър поглед и избухлив нрав както винаги, ама все по-често сякаш живее в друга година, друга епоха.

Вечер Кете или аз надлежно оставяме поднос с храна на стълбищната площадка пред вратата ѝ. Сутрин я намираме недокосната. От хляба и сиренето са отхапани няколко залъгета, капки мляко осеиват пода като дупки от стъпалата на феи, ама Констанце изглежда се изхранва единствено със страх и вяра в Тюрския цар.

Варата не е достатъчно препитание.

„В кръвта ѝ тече лудост – повтаря майна. – Мания и меланхолия.“

Лудост.

Майна казва, че татко пиел, за да прогони делоничните въртопи, вилнеесици у него. Дядо му, бащата на Констанце, се удавил в гашата. Разбрах едва когато моите делони се развихриха.

Понякога се страхувал, че у мен се разразява буря от лудост, мания, меланхолия. Музика, вълишебства, спомени. Въртопът бушува около истина, която не искал да признае. Не заспивал, ужасена от знаците и чудесата, явяващи ми се, когато се събудя. Бодливи

ложници се вият край клони, невидими черни ножти дра-
цят свирено, кръв разцъфва по листенцата на цвете.

Иска ти се да си туж. Ти винаги успяваше да да-
деш посока на заблудените ти, зареяни мисли и да под-
редиш необузданите картини на възбуждението ти в кра-
сива градина. В душата ти има сянка, Зеферл. Не
само лъгтвите са белязани от гоблините.

Помогни ми, Зеп. Помогни ми да разбера себе си.

Винаги твоя,
композиторката на Торския цар